Ч. 256 Середа 15 (27) падолиста 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Задача народної роботи.

Коли займе ся чиясь хата, а властитель еї та найблизші его сусїди з великого переляку стратять в першій хвили притомність, то не лиш трудно тоди пожар угасити, не лиш згорять то, що можна би ще було уратувати, але огонь тим лекше перекидає ся на сусїдні доми та ширить ся дальше а часто й не обходить ся тоди без иншого ще нещастя, без попареня або якого калїцтва, ба навіть і без утрати житя. Серед такого великого нещастя найбільшу шкоду роблять звичайно ті, що не знаючи иншої ради кричать лиш заєдно: Горить! Горить! Ратуйте! — але самі до того ратованя не прикладають рук. Они не лиш що самі не роблять нічого, але ще й ширять загальний переполох та викликують такий заколот і нелад, що серед него годі розважнїйшим і спокійнїйшим взяти ся до якої небудь роботи. Звістно загально, що серед такого заколоту та розладу в акциї ратунковій понищить ся нераз навіть і то, що щасливим случаєм сам пожар оминув.

Сей примір треба нам мати перед очима серед теперішної тяжкої хвилї.

Не дасть ся заперечити анї утаїти, що наше селяньство переживає тепер тяжку кризу економічну. Серед загальної нужди стоїть оно безрадне і в своїй розпуцї стратило вже у великій части ту рівновагу духа, яка конче потрібна у всякім великім нещастю. Оно само вже не в силї себе ратувати, але ті що спішать ему на ратунок, роблять самі тілько крику, ширять такий переполох, що дїйстне нещастє стає ще в двоє більшим, бо люди тратять холодну розвагу і нїби ратуючи себе, ще більше руйнують ся. Ба, що гірше: при якімсь великім нещастю, приміром сказавши, як при пожарі, знаходять ся дуже часто такі людцї, котрі, нїби ратуючи, дивлять ся лиш на то, щоби самі бодай чим небудь обловили ся, котрі не мають нічого пильнїйшого, як лиш користати о скілько дасть ся з нещастя других.

Коли дивимо ся на той горячковий рух еміґрацийний, який тепер знову настав у нас в многих сторонах краю, коли слухаємо то, що про него оповідають, або читаємо, що пишуть про него ґазети, то мимоволї насуває ся нам на гадку повисше порівнане з пожаром. Правда, тяжке житє настало вже для наших селян; але чи на то одинока лиш рада — еміґрация? Та ще й куди? — до Бразилії? А суть люди, котрі не знають нічого лїпшого як лиш заєдно прилюдно голосити, що для нашого селянина нема вже иншої ради, як лиш за морем шукати собі щастя й долї. Яка его там стрітить судьба, чи наш селянин там позбуде ся своєї біди, чи впаде в ще більшу і загине марно про те їм байдуже. Отті люди, може й в добрій вірі, але певно без зрілої розваги вказують на еміґрацию, яко на одинокий лік на біду і нужду нашого селяньства, та кажуть, що еміґрациї не треба ніяк спиняти. Другі ж знову видять в еміґрациї безпосередно або посередно якісь користи для себе і ті знов так само дораджують селянам позбувати ся послїдного кусника землї, покидати рідний край, бо нїби тут для них нема вже місця. Нинї поробило ся вже тілько тайних і явних аґентів еміґрацийних, що аж хоче ся майже вірити, як коли-б ті люди завзяли ся на наших селян і таки силоміць хотїли їх випхати з краю десь в безвісти. Почавши від якого провінцияльного місточка, н. пр. від такого Козлова або Збаража через Тернопіль Львів і Краків а дальше через Відень або Будапешт аж до італїяньскої границї а звідси знов аж до самої Бразилїї, до місця призначеня еміґрантів — повно всіляких аґентів, котрі нашого темного і непорадного селянина оббирають до послїдка зі всего, лишаючи майже зовсїм нагого. Той послїдний, котрому наш селянин дістає ся в руки, не має вже що з него взяти, використовує его силу робочу і уважає его не за що иншого як лиш за робочого вола, котрого остаточно треба лиш о стілько годувати, щоби він не стратив своєї сили до роботи.

Найлїпші інтереси роблять, очевидно ті, що в самім початку використовують нашого селянина, що намавляють его позбувати ся за безцїнь своєї землї, а відтак ті, що підоймають ся перевозити его до нового раю, до обіцяної землї. На доказ того нехай послужить кілька фактів. У вчерашнім Przegląd-і знаходимо допись з Тернополя, в котрій представлений дуже сумний образ теперішного руху еміґрацийного, а між иншим розказаний такий факт: „В місточку Козлові продав селянин 15 морґів ґрунту з обійстям за цїну 400 зр. жидови; трансакцию купна зроблено у нотаря в Козовій. У нас — каже дописуватель Przegląd-у — плачено торік за морґ поля 250 зр. і більше; нинї продають морґ по 75 зр., скоро лиш купець знайде ся“. — То один факт. Другий факт знов такий: нам розповідано сими днями, що в краю увиває ся між иншими тайними аґентами один, котрого вже удало ся виСлїдити, котрий каже платити собі кождому селянинови, що хоче їхати до Бразилїї по 15 зр. а від цїлої родини по 60 зр.

Вже два сї факти суть вельми характери-

ВОЛОЦЮГА.

(З польского. — Оповіданє П—ї М. Л.).

(Конець).

— Про Бі’! — скрикнув Томашевский придавленим голосом, коли поглянув молодій парі в очи. Він застогнав з болю, відвернув ся і закрив лице обома руками.... Але вже за хвильку переміг своє зворушенє і поглянув ще раз за обоїма молодими людьми, котрі як раз всїдали до вагона.

Нещастний чоловік! По довгім часї побачив знов свою колись улюблену Марию — та й в яких обставинах — она цїла сияла щастєм, а він ледве міг здержати свій біль. Жаль, біль, гіркі докори наповнили его зболїле серце, немов хотїли на смерть его замучити.

Єму в тій хвили здавало ся, що стоїть на краю двох бездонних пропастий — розпуки і божевільности! Омине его одна, він попаде в другу. — Она, тота немилосердна дївчина, тота ядовита змия, она его обманювала, а удавала любов — а він-же так еї любив, так безмежно їй вірив! — То она вигнала его в широкий сьвіт, що затроїв ему цїле житє — що зробив з него волоцюгу!

Такі думки снували ся по его розгорячовій голові. Але за хвилю всї они щезли, а лишила ся лише одна гадка, що тепер заволодїла цїлою его душею, наповняла собою цїле его єство.

Пімста! Пімста!!

Єго очи сьвітили ся дикою пристрастию, а руки судорожно стискали ся, немов хотїли доконати найстрашнїйшого засуду смерти.

— Добре! Дуже добре! — Тепер она в моїх руках, так, тепер я розпоряджаю еї житем! А нинї як раз не їде нїхто.... бурмотїв Томашевский крізь зуби.

Дзвінок озвав ся третій раз, старий Яцко вискочив на машину; але машиніст, що все мав для свого вірного помічника милу усьмішку, навіть не зважав на него в тій хвили і глядїв понуро перед себе.

Роздав ся свист льокомотиви, пара зашипїла і поїзд рушив з місця.

Томашевский не зважав нї на Яцка нї на льокомотиву, опустивши голову на груди звернув всї свої гадки на одну одиноку точку.

Старий Яцко зараз зміркував, що машиністови мусїло лучити ся щось неприємного, бо був цїлком змінений, однако не сьмів перерывати его задуми.

Томашевский скоро обдумав свій плян; цїле его лице пашїло гранию, кров плила в жилах немов розтоплене олово і він тряс ся на цїлім тїлї, коли подумав на свою месть. — Однако скоро до дїла!

Але в тій хвили прошибла его розгорлячений мозок гадка о матери з невинним дитятем на руцї. — Він знов побачив в души то любе явище і тепер утїшив ся, що не забув на него. Сей образ, що стояв в души перед его очима виливав благородно на него і его зранене серце стало живійше і веселїйше бити. Таж в поїздї була й мати з своїм улюбленим дитятем! — Нї, таке щастє знищити на все було би прецї найтяжшим гріхом вопіючим до неба. — Кождий просив би для него пімсти небес. — Проч від мене, ти чортівска думко!

Томашевский надїяв ся, що мати висяде на найблизшій стациї, а тодї — — тодї.... На слїдуючій стациї глядїв з напруженєм, хто буде висїдати. Вже отвирає кондуктор дверцї, але нїхто не виходить. Томашевский нагнув ся ще більше через зелїзне поруче і впялив очи на ті дверцї — его серце билось з дикою скоростию — вкінци висїла жінка в дитиною. Томашевский глубоко відотхнув.

— Яцку — обізвавсь він до помічника, котрому незвичайне поведенє машиніста видалось так дивне, що він не міг прийти до себе з зачудованя. — Яцку, принесїть менї скоренько склянку води! Я страшно хочу пити!

— Не можна, пане! Поїзд стоїть тут лише одну мінуту, ми зараз їдемо дальше — відповів старий зворушеним голосом. — І дїйстно озвав ся дзвінок і поїзд рушив. Зачудованє старого Яцка, що уважно приглядав ся свому панови, збільшало ся.

Томашевский склонив голову на груди і немов дрімав. Він побачив як всї его рани на ново отвирають ся, заливають ся кровою — і всї

стичні для цілого у нас руху еміґрацийного і показують, в як страшенний спосіб несовістні люди використовують наших селян. Найшли ся люди, що з нужди селяньскої зробили собі просто спекуляцию, та хотять хитро мудро, невеликим коштом робити на затуманених селянах добрі інтереси. В виду такого стану річи годить ся, думаємо, звернути тут увагу на то, що завязує ся у Львові товариство покупки земель в сій цїли, щоби она не переходила в руки несовістних спекулянтів. Коли вже годі спинити рух еміґрацийний, то, певно, треба бодай не допускати, щоби земля переходила в руки тих, що намавляють селян позбувати ся єї за безцїнь. Справою покупки земель займає ся др. Йосиф Олеськів у Львові ул. Голембя ч. 11 А. і він просить всїх людий доброї волї доносити єму пильно і безпроволочно про такі трансакциї.

Не дасть ся заперечити, що коли вже дійшло до того, що наші селяни позбувають ся своєї землї і нема способу, щоби їх відвести від гадки нерозважної та шкідливої для них самих еміґрациї, то річ дуже важна старати ся бодай о то, щоби земля не переходила в руки тих спекулянтів, що ворохоблять селян до еміґрациї; бо скоро ті спекулянти побачать, що не можуть на селянах робити добрих інтересів, то й перестануть їх ворохобити, а так бодай в части і на якийсь час спинить ся еміґрация. Але розумна робота народна наказує на такі і тим подібні обяви кризи економічної дивити ся трохи дальше і глубше. Нинї криза економічна знаходить собі вираз в еміґрациї, завтра знайдемо в чім иншім, коли може удасть ся спинити еміґрацию. Розходить ся о то, щоби роботу народну повести так, щоби она взагалї не допускала до нїякої страшної кризи, а коли би її то може вповні й не удало ся, то щоби бодай помагала всяку кризу перебувати лекше і без великого розстрою народного орґанїзму. То повинна собі ставити за цїль наша робота народна і то повинно бути єї задачею. Як має наша робота народна сповняти ту свою задачу, о тім поговоримо пізнїйше.

З руских товариств.

На засїданю Головного видїлу товариства „Просьвіта“ у Львові дня 19 н. ст. падолиста 1895 року, порішено між иншим отсї справи:

1. Принято до відомости, що за місяць грудень с. р. друкує ся книжочка „Про початки Козацтва“.

2. Постановлено, щоби товариство „Просьвіта“ разом з „Народною Торговлею“ вже в початком слїдуючого року висилало вандрівних учителів по громадах до поучуваня о закладаню і веденю крамниць. Першими такими вандрівними учителями купецтва мають бути начальники філїй „Народної Торговлї“.

3. Принято до відомости заявлене дирекциї „Народної Торговлї“, що в „Народнїй Торговлї“ без жадної перешкоди і з всякими улекшенями можуть відбувати практику купецку особи, котрі наміряють відтак самостійно вести крамницї по селах або місточках.

4. За місяці: март і цьвітень 1896 р. ухвалено друкувати: „О недугах і лїченю звірят“ Вол. Федоровича.

5. Упрошено дра Костя Левицкого, щоби уложив книжочку „О спілках господарских“.

6. Призволено на кошт Товариства штук красних висилати образ п. Івасюка „Хмельницкий“ на виставу до Черновець.

7. Принято 53 нових членів.

Перегляд політичний.

В комісиї буджетовій вела ся вчера нарада над етатом міністерства скарбу. Посли Пінїньский, Рутовский, Менґер і Фукс домагали ся пільги при роздаваню соли для худоби а пос. Романчук жадав, щоби у всхідній Галичинї селяни могли діставати сировицю. — Міністер фінансів сказав, що зробить, що буде можна а передовсїм треба буде усунути ті трудности фінансові які стоять селянам на перешкодї при побираню соли для худоби.

При етатї міністерства просьвіти сказав міністер др. Ґавч, що вигляди для кандидатів учительских суть тепер лїпші, позаяк нова системізация в школах середних есть намірена на ширшу скалю. — Пос. Лупул домагав ся заведеня медичного факультету в Чернівцях. Пос. Романчук жалував ся на трудности які ставлять ся руским викладам на унїверситетї.

При вчерашних виборах до ческого сойму з палат торговельних вибрано в Ліберци Нїмця национала, в Хебі двох нїмецких народовцїв і одного члена партиї людової; в Празї і Пільзнї вибрано Молодочехів, а в Будиєвичах одного Молодо- а одного Старочеха.

З Софії доносять, що там прибуло кількох членів комітету вірменьского в цїли навязаня тїснійших відносин з комітетом македоньским. О змістї і цїлях спільних нарад не можна нїчого сказати, позаяк обі сторони держать все в як найбільшій тайнї.

Бюро Райтера доносить, що в азийских провінциях Туреччини приходить поволи до спокою. Порта повідомила амбасадорів, що трибунали у Вірменїї одержать право судів военних для переведеня процесів проти осіб, котрі викликували розрухи. Розійшлась чутка, що в Ерзерумі арештовано Гесеїна-пашу, котрий есть одним із головних виновників різнї у Вірменїї; він має бути поставлений перед суд военний.

Новинки

Львів дня 26 падолиста 1895

— **Іменованя.** П. Міністер внутрішних справ покликав ц. к. комісаря повітового гр. Володисл. Михаловского з Кракова до служби в ц. к. Міністерстві внутрішних справ.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникови суду краевого у Львові Ів. Пикишеви при нагодї перенесеня его в стан супочинку титул і характер радника висшого суду краевого.

— **Доповняючий вибір** посла до ради державної з міст Коломия-Снятин Бучач, на місце зложившого мандат дра Блєха, відбуде ся дня 5 грудня с. р. Кандидатуру свою зголосив др. Трахтенберґ адвокат з Коломиї, а краєвий центральний комітет приймив ту кандидатуру до відомости. На ту кандидатуру згодили ся й виборцї на передвиборчих зборах.

— **Засїданє видїлу руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в четвер дня 28 падоли-

---

они кликали о пімсту. — Він задрожав цїлим тїлом, як коли-б хотів обтрясти з себе увесь страх і підвів голову до гори. Дикий крик як зраненого звіра добув ся з его судорожно дрожачих уст.

В тій самій хвили отворив нагле котел і як божевільний став вкидати до него вугле. В кітлї почало шипіти, клекотїти як в пеклї, повстав страшенний жар, з комина добували ся клубами темносірі хмари диму а іскри сипали ся так густо як з якого вулькана. Поїзд летів, немов би переганяв ся з вітром бурі. А в тім пекольнім шумі і гуку відзивав ся від часу до часу проникливий, острий свист льокомотиви. Вікна дзенїли, колеса гуркотїли, вози скрипіли.

Тимчасом надтягнула й страшна буря і зловіща пітьма розлила ся по цїлій околици; вітер вив, блискавицї осьвітлювали що хвилї своїм сино-жовтим сьвітлом непроглядну темноту, грім гудів як коли б хотів поздоровити надлїтаючий поїзд а з хмар вода лляла ся струями.

Здавало ся немов цїла природа в спілцї з людским духом силувала ся вести борбу знищеня. Поїзд летів все скорше і скорше — буря ставала чим раз лютїйша.

Старий Яцко ледве віддихав; его лице було блїде як у мерця і він тряс ся на цїлім тїлї.

— Пане Томашевский — відозвав ся вкінци дрожачим голосом і вхопив его за руку — задержіть машину, манометер стоїть вже дуже понад нормальний стан! Нам грозить кождої хвилї страшна катастрофа — котел трісне — або поїзд вискочить з шин!

Томашевский обернув ся до свого старого помічника і вхопивши его за руки, велїв єму хриплим голосом скакати з машини.

Яцко дивував ся і ледве своїм ухам вірив.

— Кажу вам, утїкайте! — крикнув до него Томашевский ще раз. — Я приказую вам!

— Я вас шаную, пане, але мій обовязок уважаю першим!

— Прошу вас, утїкайте, скачіть з машини! — відозвав ся ще раз машиніст благаючим голосом.

— То не можливе! — відповів старий і на его лици проявило ся глубоке зворушене, великий біль а в очах заблищали сльози.

Тимчасом поїзд наближав ся до спадистого горбка з стрімкими скалами і глубокою пропастию, куди плив з шаленим гуком гірский потік.

Томашевский подивив ся перед себе і задрожав... Ще лиш чверть години і буде по всьому... Нагле відвернув ся і вхопив правою рукою за реґулятор, щоби звільнити біг машини.

— Яцку, скачіть з машини і ратуйте ся! Вірте менї, вас жде смерть. — Он там, де найстрімкійша стїна, там полетить цїлий поїзд в пропасть. Всьо розібє ся в пух, всьо мусить пропасти! — кричав Томашевский до старого Гавроньского.

— Господи Боже, мої дорогі дїти! — шепотїв старий, підніс зложені як до молитви руки до гори, а по его обпаленім лици поплили сльози.

В тій самій хвили випрямив ся Томашевский, як коли-б якась нова гадка прошибла его душу і подивившись ще раз мутними очима на Яцка, отворив котел.... Пара з шумом стала виходити....

— Яцку, — сказав лагідно, обертаючи ся до свого вірного помічника — Яцку, ви маєте дїти?

— Маю — шепнув той ледве чутно.

— Кілько?

— Четверо, а з них двоє калїки — і ревний плач перервав его мову.

— А ваша жінка здорова?

— Она темна.

— То ви нещасливі з тею родиною.

— О вї, я щасливий!

Томашевский повів рукою по лици, склонив голову на груди, випустив цїлком пару і поїзд правильно поїхав дальше.

Лице старого Яцка заяснїло невисказаною радостию. Томашевский-же стояв тихо і глядів перед себе в далину, куди потягнула буря. Єму здавало ся, немов всьо житє утїкло з его тїла, его лице було блїде, очи дивили ся нерухомо, а уста судорожно стиснулись.

Між тим стемнїло. Поїзд задержав ся на найблизшій стациї.

— Пане, хочете води? — спитав услужний Яцко.

Томашевский нїчого не відповів, подивив ся з усьміхом на старого, зіскочив з льокомотиви і підійшов до ваґона, з котрого вилїзли перепуджені і блїді молодята. — В тій хвили стрітив его скляний погляд змінені від страху очи дрожачої Мариї. Але она не пізнала его і перейшла спокійно попри него.

Томашевский дивив ся за нею, аж зникла в дверех ждальнї, відтак потряс головою, як коли-б хотів відогнати прикрі думки і вийшов твердим кроком з двірця у ніч в глупу ніч, щоби більше не вернути. Пішов, щоби на ново по сьвітї блукати ся, щоби знов стати волоцюгою....

ста о годині 6-ій вечером в канцеляриї академічної гімназиї у Львові. Всїх видїлових і їх заступників просить ся прибути на се засїданє.

— **З львівскої архієпархиї.** Презенти одержали оо.: Йос. Мартинець парох Млиниск на Гвіздичів, Євгений Лопатиньский з Баворова на Вишки і Юл. Мандичєвский з Білявець на Берлин.

— **Речинець до рукополаганя в сьвященики** назначений в архієпархиї львівскій на день 9 грудня, а в епархиї перемискій на 13 грудня с. р. Поданя мають вносити кандидати епархиї львівскої до дня 5 грудня, а перемискої епархиї до дня 10 грудня с. р.

— **Руско-народний театр** прибуває до Львова дня 27 с. м. і дасть 12 представлень. Перше представленє відбуде ся в суботу, дня 30 н. ст. падолиста, а вистатлена буде по раз перший драма Кальдерона, в перерібці дра Франка, „Заламейский Війт“, в 5 актах а 7 відслонах, зі співами. Представленя театру будуть відбувати ся в сали „Клюбу почтового“ (давнїйше Frohsinn) в готелю Жоржа, кождої недїлї, вторка, четверга і суботи. — Належить надіяти ся, що як львівскі так і позамісцеві Русини підопруть свій театр громадною участию в виставах.

— **Під колеса льокомотиви** упав перед кількома днями на стациї в Снятинї один подорожний що їхав з Сучави. Машина убила его на смерть. В помершім розпізнано одинокого сина повітового ад'юнкта п. Сучевеану з Черновець.

— **З мести.** Дня 27 жовтня погоріли в селї Ладнїй, тарнівского повіта, дві стодоли. Шкода незначна, однако річ цікава о стілько, що підозрінний о підпаленє есть жид Маркус Лянґер, котрий давно відгрожував ся, що спалить цїле село для того, що его дві дочки вихрестили ся і пішли замуж за селян, а він сам в наслідок програного процесу стратив 24-морґове господарство.

— **Льокальна зелїзниця Борислав-Східниця.** Ц. к. Міністерство торговлї удїлило інжинерови Г. Ржепі з Лобниць на один рік концесию на переведенє передвступних робіт для побудованя звичайної зелїзницї від стациї Борислав до Східницї.

— **Холєра** в днн 24 падолиста с. р. так представляє ся: Лишило ся з попередних днїв 14 недужих осіб; з того померли дві особи, а лишило ся в лїченю 12 осіб. В ніякій новій місцевости холера не проявила ся.

— **Убийство і самоубийство.** Вчера між 6-ою а 7-ою годиною вечером в домі при ул. Бальоновій ч. 1 у Львові в мешканю п. К. Богдановича найдено трупа дївчини, що лежав на помості коло лїжка, а коло него висячого на гаку віл лямпи мужчину. Прикликаний лїкар сконстатував смерть обоїх. Дївчина була удушена, а полицийне слїдство виказало, що називає ся Анна Ланьцута, родом з Желова, городецкого повіта, 25 лїтна і оставала в службі у п. Богдановича. Мужчина називав ся Йосиф Пастушиньский і служив при войску. Причиною убийства і самоубийства була імовірно заздрість. На столї найдено письмо Пастушиньского, в котрім просить, аби їх разом поховати.

— **Дібрану пару** вислїдив вчера і арештував полицийний агент Вайтман. Суть то Онуфрий і Юстина Смолії, котрі свою 13-лїтну дочку Павлину, що служила у господарів Варахимів в Голоску малім під Львовом, намовили до крадежи на шкоду своїх хлїбодавців. Дитина добре справила ся, бо принесла своїм родичам в дарунку 1000 зр., котрі Варахимова случайно випустила в хатї з своєї хустки. З тих гроший стратили Смолії в короткім часї 190 зр., а решту 810 зр. найдено при ревізиї в їх мешканю, зашиті в сїнник.

— **Один корабельний набір.** Сими днями привіз корабель „Джорджік“ з Нового Йорку до Ліверпуля в Анґлиї величезний набір, такий, що чоловік не обізнаний з величиною кораблїв, ледве може собі представити, кілько то всякої всячини помістить ся в кадовбі такого морского великана. Отже після спису капітана корабля, привіз згаданий корабель до Ліверпуля такий набір за один раз: 750 волів, 9000 овець, 3000 волових чверток, 136.000 бушлїв пшеницї, (бушель тілько що пів кірця), 90.000 бушлїв жита, 550 пак бавовни, 2000 міхів муки, 1800 міхів макухів, 35.000 бочок з вудженим вепровим мясом, 300 бочок і пушок всякої поживи, 9000 полтїв солонини, 3500 бочок живиці, 700 бочок цукру, 1000 судин з консервами, 300 пак мила, 400 бочок воску, 300 бочок корового екстракту, 1000 бочок смаровила, 100 тон дерева, 3000 пак вапна, 150 бочок цинкової кислоти і 10.000 пак боднарских виробів. То всьо змістило ся в однім кораблї! Правда, що той набір есть найбільший, який коли вийшов з новойорккої пристани.

— **Страшного самоубийства** допустив ся в місцевости Мерклин 20-лїтний робітник в копальнях цинку, Райпіц. При послїдній виплатї відтягнено ему за якусь кару шість зр., о котрі він надармо три рази письменно упоминав ся. Вкінци прийшов сам до канцеляриї, але й тим разом відправлено его з нїчим. Розлючений тим Райпіц поломив і порозбивав в канцеляриї всьо, що ему попало в руки, кинув ся на властителя фабрики, відтак на его управителя і побив їх, що они мусїли утїкати. Зі страху перед наслїдками свого поступку вилїз Райпіц на сам вершок високого на 50 метр'в комина фабричного і в очах всїх зібраних на долинї робітників кинув ся звідтам на землю. Падаючи відбив ся кілька разів від комина і очевидно погиб на місци. Его голова розбила ся на кусники. Также всї члени тїла були поломані.

— **Примхи природи.** В огородї одного листоноса в Кошенцинї на Горішнім Шлеску пруским зацвила вже третий раз сего року одна яблінка. З другого цьвіту в серпни виросли на яблінцї овочі величини лїскового оріха.

Померли: О. Іван Левицкий, парох в Гостові, товмацкого деканата, дня 21 падолиста, в 75-тім роцї житя а 49-тім сьвященьства; — у Львові Едмунд Ромер, пенсионований ц. к. староста.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. ґенеральна Дирекция зелїзниць державних** оповіщує, що з днем 1 грудня с. р. вийде в житя XI-тий додаток до сїчневого виданя ґенеральної тарифи австрийских зелїзниць державних.

Відозва

На „Шкільну Поміч“ в Коломиї зложили в послїдних двох місяцях Вп. пп. др. Т. Дембицкий 100 зр., оо. І. Рудвицкий 5 зр., І. Гошоватюк 1·20 зр., М. Войнаровский 1·20 зр., І. Охримович 2·20 зр., А. Ґелитович 1·20 зр., Г. Ковч 1·20 зр., Проскурницкий 1·20 зр., пп. Стрийский нотар в Селятинї 6 зр., Паляц з Слободи рунґурскої (на інститут) 10 зр., Пасечник 1·20 зр., Білас 1·20 зр., С. Недїльский 2 зр., Сальо 2 зр., Гоф 20 кр., члени місцеві і дрібними датками 8·35 зр. В імени убогої молодежи шкільної складає видїл всїм Вп. Добродїям щиру подяку!

З кінцем ферий розіслав видїл понад сотку відозв, пригадуючи Вп. Землякам великі потреби убогої молодежи і просячи о підмогу та на жаль відозви ті розійшли ся без хісна! А потреби бідних дїтий рік-річно ростуть. Зима настала! Неодна дитина не має доброго удержаня а що-ж говорити о належатій теплій одежі, котрої родичі не в силї її дати! Аж жаль дивитись, як горнуть ся до науки голодні, босі рускі дїти! А помогти їм — се пресвятий сьвятий обовязок кождого Русина! То-ж знов відзиваємось до всїх наших Земляків: Не забувайте на бідну молодїж нашу! спішіть з помочию, присилайте зі всїх сторін хоч найменший даток!

Потреби „Шкільної Помочи“ все більшають. З сим роком отворено в Коломиї IV. клясу ґімназияльну з руским язиком викладовим а до І-ої кляси роздїленої на два віддїли принято 67 учеників! Товариство, опираючись до тепер майже виключно на місцевих членах, робить все можливе, щоби дїтям і родичам помогти. Закуповує книжки шкільні, подає одежу, обув, ліки, дає запомоги на харч і цїле удержанє. При помочи „Шкільної Помочи“ принято до Бурси сьв. Михайла в Коломиї (не маючої також жадних фондів нї помочи від охрестних Русинів) на сей рік 22 учеників ґімназияльних.

Видїл „Шкільної Помочи“, щоби помогти і родичам засібнїйших, оснував в сім роцї Інститут, в котрім на-тепер поміщено 11 учеників і всї добре ведуть ся. Надзір над Інститутом ведуть, кромі мешкаючого там настоятеля, також члени видїлу, наглядаючи поступ і поведенє учеників, а нагляд над кухнею мають пані, члени товариства. В другім півроцї, маючи більший льокаль, буде міг видїл приняти до Інститута більше учеників, однак родичі повинні заздалегідь зголошувати своїх дїтий до Інститута, щоби видїл міг знати, о яке мешкане має старати ся.

Позаяк з найблившим роком шкільним ученики будуть обовязані носити мундури, а се певно не легка річ для многих родичів видати більше гроша разом, — „Шкільна Поміч“ збирає окремий фонд на закупно мундурів для біднїйших учеників даром, а для инших за легкою місячною сплатою. Закупном мундурів для богато учеників заняв ся видїл вже в сім роцї і достарчає тревалу і лїпшу одїж о много дешевше (бо гуртом закуплену) а бідним даром.

Робота не мала! накладу треба великого, а помочи нї звідки! Видїл жертвує свій труд для добра молодежи і родичів, однак сили місцеві за малі. Тож не забувайте Вп. Земляки, на ту молодїж — будучність нашу! Вписуйте ся в члени (вкладка річна 1·20 зр.), щоби членів було хоч кілька сот. Присилайте датки свої на „Шкільну Поміч“, присилайте і поживу для Бурси тутешної!

Від видїлу „Шкільної Помочи“ в Коломиї, дня 20 листопада 1895.

Телеграми.

Відень 26 падолиста. Найдост. Архікн. Евген від'їздає нинї вечером до Триесту, звідки завтра в полуднє разом з Найдост. Архікн. Фердинандом вийде до Єгипту.

Відень 26 падолиста. Австро-угорска ескадра, зложена з кораблїв „Цїсарева Єлисавета“, „Теґетгоф“, „Блискавка“ прибули сеї ночи до Пірея. Корабель „Дунай“ поступив до Корфу набрати вугля.

Берлин 26 падолиста. У проводирів і послів социяльно-демократичної партиї зроблено ревізию і сконфісковано богато паперів, позаяк пруске правительство має підозріне, що поодинокі ґрупи тої партиї стоять з собою в звязи.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ со[illegible]

Відходить до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	5·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Інсерати.

Старшого лікаря штабового Дра Мільнера

Ін'єкциї і пігулки

для старих і молодих мужчин, найлучші замість копаїви, кубеби і перел сантальових все на складі Nr. 1) для сьвіжо повставших терпінь по ціні 1 зр. 60 кр., Nr. 2) для застарілих хронічних терпінь по ціні 2 зр. 50 кр. Почтою о 25 кр. більше. В аптиці сьв. Юрия у Видни V./2 Wienergasse 33, куди замовлене належить адресувати. Гроші наперед переказом. Склад у Львові в аптиці п. Миколяша.

Шварц шувакс

Глиньского з Варшави,

признаний в королівстві польскім і Цісарстві за найліпший поручає

Леонард Солецкий 93

Львів улиця Баторого ч. 2.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалия найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з внї ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалиєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

С. Нельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.